

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1130/2022
25.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Василија Сивчевића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милице Спасојевић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-24/19 од 23.09.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-890/21 од 11.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Сивчевића, адвоката Милице Спасојевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-24/19 од 23.09.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-890/21 од 11.02.2022. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К-24/19 од 23.09.2021. године, поред осталих окривљени Василије Сивчевић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 09.07.2018. године до 04.09.2018. године. Према истом окривљеном изречена је мера безбедности одузимања предмета прецизно означених у изреци првостепене пресуде и окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, Вишем јавном тужиоцу у Крагујевцу на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава тужилаштва износ од 108.126,17 динара као и на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда солидарно са осталим окривљенима износ од 48.459,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о осталим трошковима суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-890/21 од 11.02.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Пешић, браниоца окривљеног Василија Сивчевића, адвоката Милице Спасојевић и браниоца окривљеног ББ, адвоката Анђеле Станишић и пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-24/19 од 23.09.2021. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Василија Сивчевића, адвокат Милица Спасојевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и повреде закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине, те списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Василија Сивчевића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава записник о претресању стана окривљеног Василија Сивчевића, као и потврду о привремено одузетим предметима и налаз и мишљење вештака који је вештачио материју прибављену на незаконит начин. Незаконитост ових доказа, по наводима браниоца, огледа се у чињеници да је материја која ја одузета од окривљеног по потврди о привремено одузетим предметима прибављена након претресања окривљеног Василија Сивчевића од стране полицијских службеника, а без наредбе судије за претходни поступак, при чему о овој радњи претресања окривљеног није сачињен записник противно члану 232. став 1. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани, ово стога што из списка предмета произилази да су овлашћена службена лица полиције у конкретном случају поступила у свему сходно члану 159. ЗКП, по коме полиција може без наредбе суда за претресање и без присуства сведока предузети претресање лица приликом лишења слободе или извршења наредбе за довођење, ако постоји сумња да то лице поседује оружје или оруђе за напад или ако постоји сумња да ће одбацити, сакрити или уништити предмете које треба од њега одузети као доказ у поступку. Исти наводи били су предмет разматрања другостепеног суда о чему је другостепени суд на страни 4 пасус 4 и страни 5 пасус 1 другостепене пресуде дао довољне и јасне разлоге које

Врховни касациони суд прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, односно да је одлука о трошковима кривичног поступка незаконита, с обзиром да је окривљени неосновано обавезан да солидарно са осталим окривљенима исплати на име одбране налаза од стране вештака доктора Владимира Јањића износ од 12.000,00 динара, иако одбрана окривљеног Василија Сивчевића није предложила одбрану налаза од стране овог вештака, нити је вештак бранио налаз у односу на окривљеног Василија Сивчевића, већ само у односу на окривљеног ББ, чији бранилац је предлагао испитивање овог вештака на главном претресу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног касационог суда не могу прихватити као основани. Наиме, исти наводи истицани су и у жалби браниоца окривљеног Василија Сивчевића и били су предмет разматрања другостепеног суда који је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 9 пасус 2 дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Преосталим делом поднетог захтева за заштиту законитости бранилац је навео да је занемарена чињеница да је окривљени признао да му је брат дао кесицу, али да није могао да има сазнања да ли се у кесици налази недозвољена материја, спорно је и да ли је материја која је вештачена управо она која је од окривљеног одузета, на који начин бранилац суштински указује да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено те учињена повреда закона из члана 440. ЗКП.

Даље у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да у побијаним пресудама нема разлога у погледу чињенице да о претресању окривљеног Василија Сивчевића није сачињен записник у складу са чланом 232. став 1. ЗКП, да је у записник о претресању стана унет очигледно неистинит податак о месту одузимања материје и да су нејасни разлози у погледу осуде окривљеног због кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, с обзиром да суд није на несумњив начин утврдио да ли је окривљени држао ради продаје марихуану укупне масе 4,37 грама, јер је исти склон злоупотреби марихуане, а код њега није пронађена вагица, те иако у образложењу пресуде стоји да је суд нашао да је наведену супстанцу окривљени држао за сопствене потребе, истог не осуђује за кривично дело из члана 246а Кривичног законика, већ га осуђује због кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, на који начин бранилац указује да нема довољних разлога о одлучним чињеницама и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је у смислу члана 491. став 1. и 2. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**